

Patron

Mikołaj Rej (1505-1569) to bardzo ciekawa postać wśród twórców literatury epoki renesansu. Wywodził się z rodziny szlacheckiej, osiadłej na Rusi. Ten samouk (dzieciństwo spędził podobno na polowaniach, rozpoczętą w Krakowie szkołę średnią porzucił po upływie roku, a swój talent artystyczny rozwinął na magnackim dworze Tęczyńskich), aktywny działacz publiczny (zaangażowany przede wszystkim w ruch egzekucji dóbr, ruch reformacyjny oraz posłowanie na sejm) oraz rzutki przedsiębiorca (dorobił się znacznego, jak na tamte czasy, majątku) był zarazem niezwykle płodnym twórcą, pełnym pasji i ciekawości świata. Pozostawił po sobie m.in. liczne misteria (np. "Żywot Józefa"), moralitety ("Kupiec"), dialogi ("Krótka rozprawa między trzema osobami, Panem, Wójtem a Plebanem"), kazania ("Postylla Pańska"). Praca literacka Reja została doceniona już przez jego współczesnych. Chętnie wydawano jego dzieła i, co najważniejsze, polemizowano z zawartymi w nich poglądami. Rej, jako gorliwy zwolennik reformacji (sam był kalwinem), angażował się bowiem bardzo aktywnie w działania na rzecz szerzenia swojej wiary (zakładał sobory i szkoły), która to działalność przysporzyła mu wielu wrogów, szczególnie w kręgach katolickich. Jego przeciwnicy przedstawiali go jako człowieka niegodnego szacunku, hulakę i awanturnika. Z drugiej strony ceniono Reja za jego wkład w rozwój polszczyzny (pisał bowiem wyłącznie po polsku). "A niechaj narodowie wżdy postronni znają, że Polacy nie gęsi, iż swój język mają". Ta znana deklaracja autora "Krótkiej rozprawy..." tłumaczy najlepiej, dlaczego Reja nazywa się ojcem literatury polskiej.

źródło grafiki:<http://upload.wikimedia.org>